

DANE ZAJC

* * *

Ki világítja meg utadat éjjel.
 Ha mocsárba tévedsz, mely fényre emeled szemed.
 Ha az űr fölött függsz majd, kit hívsz segítségül.
 Ha nem lesz párnád, hová hajtod fejed.
 Az éjszaka csupa hangzás, de hogy hallod meg az igazit.
 Az éjszaka csupa fény, de melyik fény szemed fénye.
 Ki veti ki szádra a horgot az éjszaka vizében.
 Ki követ utadon.
 Miféle fogak mélyednek húsodba,
 fehérek és habzóak a magánytól és az éhségtől.
 Ki gyújtja meg neked a reménység lámpását, ha haldokolsz.
 Ki vár majd éjjélkor a keresztútnál.
 Ki köti össze a két utat könyörtelen kézzel.
 És ki vágja szét a kötést.
 Mely láthatatlan éles kés.

REIMAN JUDIT fordítása

MILAN DEKLEVA

A nyelv eredete

A női nyelv földült virágágyás-zsargon.
 A beteg fájdalommal,
 a kő köül beszél.
 Fénygravitáció a csillagmoryogás.
 Próféta és bűvészek Isten-igéje a kinyilatkoztatás-kölcsönzőből.
 A rétek a hangyák ábécés könyvei,
 és piszlicsáré dolgok katymasz kantilénája a város.

Csak a szabadság beszél szabadul a szabadságról,
 ami a szabadság.
 Itt kezdődik a szó. Az emberi fülbe
 gyömöszöli az egész világot.
 Közrefog, ahogy a halál az életet.
 Nyitódunk-csapódunk tárva-nyitva,
 százszor száz titka

az érértelenségnek.

BELLA ISTVÁN fordítása